

Κωνσταντίνος Καβάφης

Ο Κωνσταντίνος Πέτρου Καβάφης γεννήθηκε στις 29 Απριλίου 1863 στην Αλεξάνδρεια. Ήταν Έλληνας ποιητής, ο οποίος θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους ποιητές της σύγχρονης εποχής, Γεννήθηκε και έζησε στην Αλεξάνδρεια, της Αιγύπτου, γι' αυτό και αναφέρεται συχνά ως ο Αλεξανδρινός. Δημοσίευσε ποιήματα, ενώ δεκάδες παρέμειναν ως προσχέδια. Τα σημαντικότερα έργα του, τα δημιούργησε μετά τα 40 έτη. Το 1869, ο Πέτρος Καβάφης παρασημοφορήθηκε με το *Μετζιδιέ 4ης Τάξεως** για τη συμβολή στην ανάπτυξη του εμπορίου και της βιομηχανίας.

Άρχισε να εργάζεται, όχι ακόμη συστηματικά, αλλάζοντας διάφορα επαγγέλματα, όπως του δημοσιογράφου στην εφημερίδα *Τηλέγραφος* (1886), του μεσίτη στο Χρηματιστήριο Βάμβακος (1888) και του άμισθου γραμματέα στο Γραφείο Αρδεύσεων (1889-1892) όπου και θα προσληφθεί ως έκτακτος έμμισθος υπάλληλος το 1892 και θα εργαστεί μόνιμα εκεί επί τριάντα χρόνια, μέχρι το 1922, φτάνοντας στο βαθμό του υπομημητάρχη.

Η γλώσσα και η στιχουργική μορφή των ποιημάτων του Καβάφη ήταν ιδιόρρυθμες και πρωτοποριακές για την εποχή. Η τέχνη του είναι η συγκέντρωση αρχετύπων, που δίνουν ένα φευγαλέο υπαινικτικό νόημα στο λόγο του. Αντλεί μνήμες από το παρελθόν, και τις αποθέτει στο παρόν, ενίοτε ως προειδοποίηση για τα μελλούμενα. Είναι τέτοια η σχέση του με τη συλλογική ψυχή και τα περιεχόμενά της, που θεωρείται προδρομικός της σχέσης της λογοτεχνίας του 20ού αιώνα με τη συλλογική συνείδηση.

Ιδιαίτερο στοιχείο της τεχνικής του είναι μία σπάνιας υφής σκηνοθετική ικανότητα αντίστοιχη με αυτήν που συναντάει κανείς στον *πεζογραφικό* ή και *θεατρικό* λόγο. Άλλο ένα όμως χαρακτηριστικό του συμπληρωματικό του προαναφερόμενου είναι η τάση, μέσω του λόγου του, να υποδύεται περσόνες. Το εν λόγω χαρακτηριστικό δημιουργεί μια πολυεπίπεδη ποίηση αλλά και αινιγματικότητα μιας και είναι συχνά δυσδιάκριτο για τον αναγνώστη να αναγνωρίσει μέσω τίνος προσώπου μιλάει ο ίδιος ο ποιητής και με ποιο ταυτίζεται.

Μερικά από τα ποιήματά του είναι : Τα Τείχη (1897), Επιθυμίες (1904), Θάλασσα του πρωινού (1910), Ιθάκη (1911) και πολλά ακόμη. Επίσης τα άπαντα ποιημάτων του είναι: Άπαντα Ποιημάτων Καβάφη (1935) και Άπαντα Ποιημάτων Καβάφη (1963). Συνάμα το διήγημα του είναι: Το Γιούσουρι και άλλες Φανταστικές ιστορίες (1917). Μερικά από τα δοκίμια του είναι: Αδημοσίευτα ποιήματα 1882-1923 (1911), Μοντέρνα Ελληνική ποίηση (1912), Ή Ελλάδα στην ποίηση (1912) και πολλά άλλα. Τα ταξιδιωτικά του έργα είναι: Πρώτο ταξίδι στην Ελλάδα(1911), Λογοτεχνικό ταξίδι στο Βυζάντιο, συλλογικό έργο (1912), Το Πρώτο μου ταξίδι στην Ελλάδα (1914).

Το 1932, ο Καβάφης, άρρωστος από *καρκίνο του λάρυγγα*, πήγε για θεραπεία στην Αθήνα, όπου παρέμεινε αρκετό διάστημα, εισπράττοντας μια θερμότατη συμπάθεια από το πλήθος των θαυμαστών του. Επιστρέφοντας όμως στην Αλεξάνδρεια, η κατάστασή του χειροτέρευσε. Εισήχθη στο Νοσοκομείο της Ελληνικής Κοινότητας, όπου και απεβίωσε την ημέρα των γενεθλίων του, στις 29 Απριλίου 1933.

Στο ελλαδικό αναγνωστικό κοινό ο Καβάφης έγινε γνωστός με το ιστορικό άρθρο του Ξενόπουλου στο περιοδικό "Παναθήναια" (1903). Από τότε μέχρι σήμερα συντελέστηκε η πανελλήνια και παγκόσμια, πλέον, αναγνώριση του έργου του, που έχει μεταφραστεί σε πολλές σύγχρονες φιλολογίες. Τα ανέκδοτα ποιήματα του Καβάφη δημοσιεύτηκαν το 1968 για να συμβάλλουν στην πληρέστερη γνώση και κατανόηση της Καβαφικής ποίησης. Πολλά από τα ποιήματα του Καβάφη είναι ερωτικά και συχνότατα ηδονιστικά, με έκδηλη την ροπή του προς την ομοφυλοφιλία, εισήγαγε στην Ελληνική ποίηση ένα νέο ύφος που ξάφνιασε με την τόλμη του. Ο Καβάφης έγραψε επιγραμματικούς στίχους γιατί είχε την δυνατότητα να ανακαλύπτει την συμπυκνωμένη, δραματική και αισθητική δύναμή που κρύβουν μέσα τους οι λεπτομέρειες.

Η ποίηση του Καβάφη είναι πεζολογική, είχε καταργήσει το μέτρο και την ομοιοκαταληξία, ή οποία στις λίγες περιπτώσεις που υπάρχει, προσδίδει στο ποίημα κάποιον ερωτικό τόνο γραμμένη σε μια ιδιόρρυθμη ημικαθαρεύουσα. Η ποίηση του Καβάφη είναι αυστηρά ανθρωποκεντρική και εγωκεντρική: ή φύση είναι εξορισμένη από αυτήν. Την μόνη φορά που εμφανίζεται παρουσιάζεται ως μια χαμένη ομορφιά (Θάλασσα του πρωινού). Ο Αλεξανδρινός ποιητής πίστευε πως ή παρουσία και ή έξαρση της φύσης θα ήταν ένα γνώρισμα του ανεπίτρεπτου σε αυτόν λυρισμού. Ωστόσο, στα ποιήματα που έγραφε πριν από το 1900 υπήρχαν συχνές αναφορές στην φύση. Η ποίηση του Καβάφη ανιγματική στην αρχή, βρήκε στην συνέχεια μια πρωτοφανή απήχηση στο κοινό.

Σήμερα η ποίησή του όχι μόνο έχει επικρατήσει στην [Ελλάδα](#), αλλά και κατέλαβε μία εξέχουσα θέση στην όλη ευρωπαϊκή ποίηση, ύστερα από τις μεταφράσεις των σε πολλές άλλες γλώσσες.

το [Μετζιδιέ 4ης Τάξεως](#): είναι το όνομα στρατιωτικού και [ιπποτικού τάγματος](#) της [Οθωμανικής Αυτοκρατορίας](#)